

„Și dacă intrăm în Opus Dei?” – O glumă care a sfârșit prin a ne schimba viața

Joshua și Danica și-au redescoperit credința în urma unui comentariu făcut în treacăt. Ceea ce a început ca o simplă întâmplare, fără vreo intenție anume, s-a transformat în începutul unei vieți marcate de o decizie profundă: aceea de a-L căuta pe Dumnezeu în viața de zi cu zi. Aceasta este povestea lor.

03.07.2025

Trecuse o lună întreagă fără să mergem la Liturghie. Fără să facem nimic. Și tocmai în acea secetă spirituală am spus, în glumă:

—„Auzi, dar dacă am intra în Opus Dei?”

Înainte de asta, Danica mă mustrase:

—„Nu putem trăi așa. Trebuie să facem ceva. Dumnezeu ne cheamă.”

—„Dar la ce anume?” —am întrebat-o.

Și atunci am aruncat ideea, ca pe o glumă.

Curios e că nu știam absolut nimic despre Opus Dei. Nici măcar un pic. Singurul lucru pe care îl știam era că mulți credeau că facem parte din

Opus Dei... sau că suntem mormoni, pentru că avem mulți copii. Așa că, râzând, am zis:

—„De ce să nu vedem cu Opus Dei? Dacă acolo zic că ne-am potrivi perfect, nu?”

Suntem Joshua și Danica. Locuim în Guatemala. Ne-am cunoscut în 2007 pe internet, pe un site care se numea Hi5. Nu mai există. Din vremurile vechi... Dar așa a voit Dumnezeu să ne întâlnim.

La câteva zile după prima conversație online, am invitat-o în oraș. În aceeași seară i-am cerut să se căsătorească cu mine. Danica a crezut că e o glumă, a râs mult și nu m-a luat în serios. Dar la sfârșitul acelei săptămâni, i-am cerut din nou să se căsătorească cu mine. De data asta chiar a vorbit cu părinții ei.

Detaliul e că eu nu eram catolic. Dar ea m-a invitat la Liturghie, crezând

că n-o să vin. Și am venit. Toate astea s-au întâmplat în aceeași săptămână. A fost repede, da, dar făcea parte din condițiile puse de părinții ei.

Toată lumea spunea că suntem nebuni... Dar, nebuni sau nu, ne-am căsătorit.

Toți spuneau că suntem nebuni. Că mariajul nostru nu o să reziste. Că o să divorțăm în mai puțin de un an. Dar, nebuni și totuși împreună, ne-am căsătorit.

Am locuit o vreme în Statele Unite, unde s-au născut primii noștri doi copii. Apoi am simțit că Dumnezeu ne cheamă înapoi în Guatemala.

În timpul pandemiei, a fost o perioadă în care ne-am îndepărtat puțin de Dumnezeu. Și tocmai atunci am ajuns la Opus Dei. La propriu, am ajuns la ușă. Nimeni nu ne-a invitat, nimeni nu ne-a sunat. Ne-am invitat singuri.

Danica a intrat pe internet, a început să caute:

—„Uite, trebuie să facem asta... sau putem face și cealaltă...”

Până când a găsit un număr de telefon. A sunat. A trimis un e-mail explicând că suntem o familie catolică. Dar, de fapt, nu știam nimic despre Lucrare.

Când suntem întrebați:

—„Cine v-a adus la Opus Dei?”

Răspundem mereu:

—„Sfântul Josemaría și Duhul Sfânt.”

Pentru că așa a fost. Eu nu auzisem niciodată de Sfântul Josemaría. Nu știam cine este. Auzeam doar ideile greșite, tipice, despre Opus Dei: că au mulți copii, că sunt foarte stricți, că sunt ciudați... și am descoperit că nu sunt deloc așa.

Iată-ne aici.

Adevărul este că lumea de azi e atât de bombardată cu tot felul de idei despre ce înseamnă să ai o familie. Aproape că se prezintă ca o povară. Ca și cum a avea o familie ar fi imposibil. Ca și cum n-ar mai fi necesar.

Totul se învâрте în jurul lui „eu, eu, eu”.

Dar când ești părinte, te sacrifici continuu. În toate felurile. Te dăruiești, și te dăruiești, și te dăruiești. Și vine un moment în care zici:

—„De unde să mai dau? Că nu mai pot.”

Dar tocmai acolo, în acea oboseală, simțim cum Dumnezeu ne sfințește.

Prin faptul că avem copiii noștri, noi ne sfințim. Lumea îmi spune:

—„Păi tu ai mulți copii fiindcă ești foarte răbdătoare...”

Și mie mi-e jenă, fiindcă, în mod natural, nu sunt răbdător. Nu eram. Dar cu fiecare copil care a venit, mi-a crescut răbdarea. Și alte virtuți pe care nu le aveam.

Nu e vorba că am avea virtuți naturale. Ci că, prin faptul că avem copii și această familie, ne sfințim unii pe alții.

Și nu e ușor.

Uneori simțim că locuința e prea mică. Alteori, conviețuirea între toți frații devine dificilă. Că unul i-a făcut ceva celuilalt, că altul nu știu ce...

Dar și ei s-au schimbat. Vedem cât bine le face să aibă frați. Pentru că asta e ceva ce lumea nu mai spune. Nu mai promovează.

Astăzi totul e:

—„Trecem prin vremuri grele.”

—„Totul e prea scump.”

—„Lumea o să se sfârșească în anul cutare.”

—„Poluăm planeta...”

Și atâtea alte lucruri, care par să fie concepute special ca să dizolve ideea de familie. Ca să ne facă să credem că a avea copii, a avea o familie numeroasă, e o nebunie. O problemă.

Dar noi o trăim ca pe o vocație. Ca pe un drum de dăruire. Un loc în care Dumnezeu lucrează în fiecare zi, în lucrurile mici, în cele obișnuite.

.....

a-sfarsit-prin-a-ne-schimba-viata/
(07.08.2025)